

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

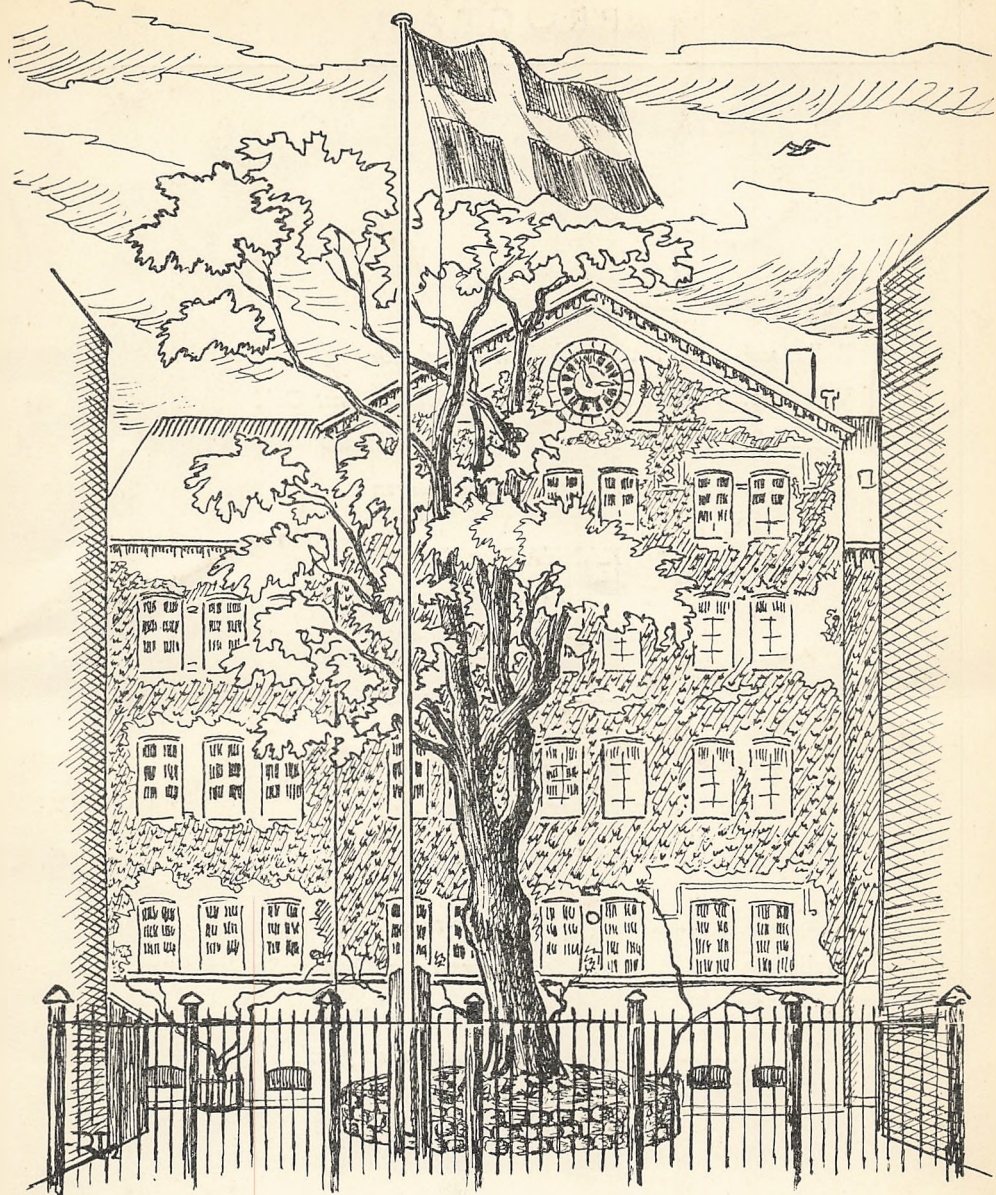
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SØLVGADES SKOLE

1847 . 17. SEPTEMBER . 1947

PROGRAM

Fællessang..... *Den signede Dag*
Velkomst..... *Skoleinspektør Ernst Gehl*
Tale..... *Borgmester Bindsløv*
Tale..... *Skoledirektøren*

KANTATE 1. DEL

Tekst: *Tove Erichsen*

Musik: *Kenneth Johansen*

Tale..... *Skoleinspektør Ernst Gehl*

KANTATE 2. DEL

Tekst: *Tove Erichsen*

Musik: *Kenneth Johansen*

Tale..... *Forældreraadets Formand*
Violinsolo..... *Koncertmester Charles Senderowitz*
Tale..... *En gammel Elev*
Fællessang..... *Udrundne er de gamle Dage*

FÆLLESSANG

1.

Den signede Dag med Fryd vi ser
af Havet til os opkomme;
den lyse paa Himlen mer og mer,
os alle til Lyst og Fromme.
Det kendes paa os som Lysets Børn,
at Natten hun er nu omme.

Thi takke vi Gud, vor Fader god,
som Lærken i Morgenrøde
for Dagen, han os oprinde lod,
for Livet, han gav af Døde.
Den signede Dag i Jesu Navn
os alle vort Liv forsøde.

Nu sagtelig skrid vor Højtidsdag
med Straaler i Krans om Tinde.
Hver Time til Herrens Velbehag
som Bække i Eng henrinde,
til frydelig sig til sidst de sno
op under de grønne Linde.

Grundtvig

2.

Udrundne er de gamle Dage
som Floder i det store Hav,
og hvor sig hviler nu den svage,
der fandt den stærke og sin Grav;
men lovet være Himlens Gud,
de ædles Æt dør aldrig ud.

Mens Graven kastes, Vuggen gynger,
og Liv udsletter Dødens Spor,
saa altid sig igen forynger
hver ædel Slægt i Syd og Nord,
og Mindet, som Guds Miskundhed,
forplanter sig i tusind Led.

Saa lad derpaa os Syn da fæste,
hvad ædle kaldte Livets Lyst.
Ja, lad os kappes med de bedste
og vove kækt med Død en Dyst.
At byde den og Graven Trods
kan med Guds Hjælp og lykkes os.

Grundtvig

KANTATE I DEL

BØRNENES HILSEN:

(Stort Kor)

Vor Skole! Paa din Højtidsdag
vi hejse vil med Tak vort Flag,
for hvad du os har givet.
Thi skønt i Dag du ældet er,
den Verden, som vi møder her,
er ung som selve Livet.

En Mindets Skat du samlet fik!
Vi takker for hver Dag, der gik,
og dem, der kommer siden.
Vi ønsker dig en Fremtid skøn,
hvor, hvad du saar, maa gro i Løn
og sætte Frugt med Tiden.

SKOLEN TALER:

(Lille Kor)

Jeg saa igennem hundred' Aar det samme ske paany:
en Børneskare samles i tidlig Morgengry.
Jeg saa dem fra den første Dag, saa kære og saa smaa,
og jeg, jeg tog dem til mig — bag mine Mure graa!

Jeg saa dem vokse hastigt op som Blomsterne i Vaar,
og Solglans har de kastet i denne gamle Gaard.
De var min Glæde, var mit Haab, de store som de smaa,
og de fik lyse Dage — bag mine Mure graa.

Vel saa jeg ogsaa Nederlag, og Skuffelser jeg fik,
men trøstet jeg mig følte ved hvert et Barneblik,
der lyste rent, der smilte blidt, der op mod Lyset saa;
Jeg følte Haabet vokse — bag mine Mure graa.

Jeg ser, trods mine hundred' Aar, det samme ske paa ny:
en Børneskare samles i tidlig Morgengry.
De er min Glæde, er mit Haab, de store som de smaa,
og jeg, jeg ta'r dem til mig — bag mine Mure graa!

Indvielsesdagen 1847

Jeg ser dem vandre bag Skolens Mur —
ærværdige Herrer i store Kavajer.
I Klasserne kommer de efter Tur,
mens Drengene bukker, og Pigerne nejjer.
Kong Kristian den Ottende for os staar
og ser sig omkring, mens han Ordene vejer,
hans Tale os alle til Hjertet gaar:
»I Sølvgade Skole et Slot I nu ejer,
saa vogt det varligt, I Børn saa kære,
gør Skolen Ære!«

Skolen af 1847

Hørerens sad paa Katederet stolt
og skued' almægtig ud over Salen.
Ferlen parat han i Haanden holdt,
hvis vi skulde snuble i Talen.
Det gik med Remser, — endog lidt paa Latin, —
og først og sidst stod det Ord: Disciplin!
thi alle maatte bestandig være
vor Skole til Ære.

100-Aarsdagen 1947

Sølvgade Skole, et Slot, et Palads,
her, hvor det saadan kniber med Plads!
Det er just ikke helt i Smag
med, hvad man kalder Paladser i Dag.
Dens Mure er baade gamle og graa,
men det tænker vi nu kun sjældent paa,
for festlig og lys er den indeni,
og vi er stolte af den som I!

Skolen af 1947

Hører, Latin,
Tugt, Disciplin!
Naa, det sidste lad gaa!
Men sig jeg maa,
det er bedre i Dag
efter Nutidens Smag!
Aande helt frit
og sludre tit
med vor Lærer vi kan —
saadan Mand til Mand.
Se, det kan vi li' —
men saa godt som I,
naar det da skal være,
gør vi Skolen Ære!

KOR:

Sølvgade Skole — fin eller ej —
lige meget for os betyder.
Vi holder af den, du og jeg,
og lystre villigt, naar den os byder:
»I Børn saa kære,
gør Skolen Ære!«

KANTATE II DEL

AKACIEN: Naar Solen vælder i Skolen ind
Recitation. og bruner hver blegnet Barnekind,
da bruser Livet i Sølvgades Gaard.
Da ved vi: var Vint'ren end lang og trang,
den maatte dog sagselig gaa sin Gang
og give Plads for den lyse Vaar.

Og Solen sender sin Straale hen
og hilser Akacien, sin gamle Ven,
og beder den vaagne til Livet op.
Den længe tøver, betænker sig,
den sover langt ind i den lyse Maj,
før langsomt, langsomt den sætter Knop.

Er Dagen saa lys og varm og lang,
den lytter omsider til Sommerens Sang
og viser sig dejlig i snehvid Dragt.
Der staar den, yndig og lys og skær,
ej underligt er det, vi har den kær,
at Hjertet sig fryder ved denne Pragt.

For Sølvgades Børn er den Feriens Tegn,
Symbol paa Marker og Haver og Hegn,
paa dejlige Dage ved Skov og Strand.
Naar da til Eksamen vi travle gaar,
et Blomsterpust med os som Hilsen vi faar
fra kølige Skov og fra solblanke Vand.

Men Skolen slutter for os en Dag!
Naar siden i Livets fortravlede Jag
Tankerne Hvile i Minderne faar,
naar Dagene vandrer mod Sankte Hans ,
da straalers vort Øje med stille Glans:
»Nu blomstrer Akacien i Skolens Gaard«.

Du, skønne Træ, er ej mere Tegn
paa Ferietidens Haver og Hegn,
nej, større Betydning nu du faar:
Du er Mindet om Lykkens fortryllende Tid,
Symbolet paa Aar, som var kronet med Flid,
paa Barndommens Dage i Sølvgades Gaard.

FLAGET

Recitation

Over Skolen Flaget vajer,
nynner Ord, der Styrke ejer:

»Jeg er dit!«

I de dybe Skæbnestunder
vakes alt, som i os blunder:

»Vaj kun frit!«

Som et Brus paa Højtidsdage
vil det os mod Himlen drage:

»Jeg er dit!«

Ømt og rent vort Hjerte banker,
og vi tænker stolte Tanker:

»Vaj kun frit!«

Som et Suk i Tider trange
hørte vi det hviske bange:

»Jeg er dit!«

Og vi næppe Svaret voved'
stille, stille dog vi loved':

»Vaj kun frit!«

Som en Sang fra Hjertet vælder,
frit det nu mod Himlen smælder:

»Jeg er dit!«

Som en Sang fra Hjertegruber
bruser frem fra unge Struber:

»Vaj kun frit!«

Over Slægt paa Slægt det vajer,
hvisker blidt til Børn, der leger:

»Jeg er dit!«

Flyv i Blæsten, straal i Solen,
sænk din Rigdom over Skolen:

»Vaj kun frit!«

SKOLESANG

(Mel.: J. A. P. Schultz)

Vi hilser dig, vor Skole god
med alt vort friske, unge Mod,
som bryder frem i Sang.
Du fulgte os paa al vor glade Færd
i Sommer, Vinter, Sol og Bygevejr.
Vi hilser dig i Sang!

Til Arbejd' og til munter Leg
vi gaar den kendte Skolevej
fra Gader snævre, graa.
Vi skynder os langs Havens gamle Mur
og skotter op til Skolens store Ur;
thi os du venter paa.

Og Blikket vandrer tit i Løn
til Kongens Have stor og skøn,
og Tanken gaar sin Gang.
Mens Sol forgylder Slottets Taarn og Tind,
til Eventyrets Digter ser vi ind,
og Klassen bli'r saa trang.

Vor Skole gav os mangen Skat
og lærte os at tage fat
med frisk og frejdig Sang.
Vi modtog Aandens rige Gaver her,
du viste os al Kundskabs dyre Værd,
du ledte frem vor Gang.

Naar saa en Dag for sidste Gang
vi høre skal din lyse Sang,
vi stille takker dig.
Nu for os ligger Livet rigt og smukt,
og hvad du lærte os skal sætte Frugt.
Du følger os paa Vej.